

КІНЦЕВА ВІХА ЗЕМНОГО ЖИТТЯ

У суботу, 7 травня, у Свято-Михайлівській церкві с. Зоря була відслужена панахида за упокій Володимира Антоновича та Марії Мусіївни Плютинських. На місцевому кладовищі священнослужителі благочинний Рівненського району протоієрей Валерій Капітанюк та настоятель церкви Петро Капітанюк освятили надмогильний пам'ятник, після чого відбулася громадська панахида.

Десятки людей прийшли того дня до церкви та на кладовище пом'янути видатного українського аграрія та його супутницю життя, які вічний спокій віднайшли на зорянському цвинтарі. Щоб взяти участь у поминальних заходах, приїхали колеги, друзі Володимира Антоновича зі столиці, з Хмельниччини, сусідньої Білорусі, односельчани, родина. Серед присутніх були голова Рівненської облдержадміністрації Василь Берташ, голова Рівненської райдержадміністрації Василь Карпенчук, голова районної ради Микола Свінтозельський.

Відриваючи громадську панахи-

року доля пов'язала його з Рівненщиною. У Клевані йому доручають очолити артіль «Коопхім», а з 1951 року він стає головою колгоспу ім.Ворошилова. Пізніше, уже під назвою «Зоря», це господарство стало доленосним у житті Володимира Антоновича Плютинського.

Прийнявши в свої руки бідну, мало що не злиденну сільськогосподарську артіль, він перетворив її на потужний агропромисловий комплекс. Завдяки його ініціативі та величезним зусиллям на місці Сморгівських хуторів виросло сучасне село Зоря. П'ятдесят вісім невтомних років він очолював наше господарство, залишив для людей, для всієї України велику

Рівненська область, вся Україна. Він зробив дуже багато добрих справ для своїх односельчан, для держави, дбав про те, щоб його підприємство завжди було передове, щоб тут були високі виробничі показники. Ми схилиємо голову перед такою прекрасною людиною, і наш синівський обов'язок зберегти пам'ять про нього.

У своєму виступі голова районної ради Микола Свінтозельський зазначив:

— Для нас, керівників та спеціалістів, усіх хліборобів Рівненського району, Володимира Антонович був великою людиною. Ми часто приїздили сюди вчитися, як треба господарювати на землі і на фермах. Уже другий рік нам дуже не вистачає його. Від Володимира Антоновича віяло мудрістю, теплом, сонцем. Ми будемо завжди шанувати і пам'ятати ушлявленого голову «Зорі», його супутницю життя.

З Брестської області сусідньої Білорусі у Зорю приїхав голова сільськогосподарського кооперативу «Остромечово» Олексій Скакун, який біля пам'ятника свого вчителя говорив про ту глибоку борозну, яку залишив на землі В.А.Плютинський:

— Його знали не лише Україна і Рівненська область, а й половина Білорусі, особливо аграрії Брестської області. Тридцять років тривала наша дружба. Ми співпрацювали, обмінювались делегаціями. Спочатку вчилися у зорянців, а

ду, голова правління агрофірми «Зоря ім. Плютинського» Ігор Саміла сказав:

— Два роки минає з того сумного дня, як пішов від нас Володимир Антонович Плютинський. 14 вересня 2009 року стало датою, коли завершилась ціла епоха в історії агрофірми «Зоря». На жаль, у квітні 2010 року відійшла у вічність вірна супутниця життя Володимира Антоновича, Марія Мусіївна.

Як данина глибокої нашої шани до них, сьогодні на їх могилах постав цей пам'ятник.

Володимир Антонович за майже шість десятиліть головування здійснив справжній трудовий і життєвий подвиг. Він по праву заслужив визнання своїх досягнень на державному рівні, шану і повагу простих людей. Іще з дитинства він добре знав, що таке хліборобська праця. У часи важких воєнних випробувань, будучи юнаком, пройшов смертельно небезпечними партизанськими стежками, пролив свою кров у боротьбі з ворогом. Уже у 18-річному віці очолив колгосп на Хмельниччині, а з 1946

спадщину. Високим врожаєм сільськогосподарських культур, впровадженню передових технологій, які поширювались по всій країні, розвитку соціальної сфери нового типу, налагодженню співпраці із зарубіжними партнерами ми зобов'язані його зусиллям, його повсякденній активній творчій роботі.

Праця такої людини, така яскрава постать не могли бути не помічені в державі. Він неодноразово обирався депутатом Верховної Ради УРСР, народним депутатом СРСР, народним депутатом України. Його праця була увінчана заслуженими нагородами — двома Золотими Зірками Героя Соціалістичної праці. І дійсно, його життя можна зрівняти зі спалахнулою зіркою, настільки яскравим і плідним воно було. Володимир Антонович був умілим вихователем кадрів. Десятки, сотні людей щиро вдячні йому за «школу Плютинського». Для майбутніх поколінь він створив надзвичайно міцний фундамент, аби на ньому зводилися нові величні справи, щоб прийдешні покоління хліборобів примножували славу «Зорі». Приклад його життя назавжди залишиться дороговказом, як треба любити свою рідну землю, людей, свою справу.

Давайте же сьогодні усі разом схилимо свої голови перед його світлим і немеркнучим образом. Згадаємо добрим словом і людину, яка усі ці роки була з ним поруч — Марію Мусіївну. Вони відійшли у вічність, та їх не торкнеться забуття.

Присутні вшанували пам'ять Володимира Антоновича та Марії Мусіївни Плютинських хвилиною мовчання.

До слова запрошується Василь Берташ:

— Володимир Антонович Плютинський — людина-легенда, це наша гордість, його знала вся

Багатьом своїм починанням ми завдячуємо Володимирі Антоновичу, адже його приклад надихав нас впроваджувати передові технології. Нам і в подальшому треба дружити, і не лише господарствам. Треба, щоб міцніла дружба між нашими народами, щоб в аграрному секторі обох наших країн ми мали високі результати. Оце і буде знаком нашої поваги і вдячності до цієї людини, пам'ять якої сьогодні ми вшануємо.

Під час громадської панахиди виступили також скульптор пам'ятника, професор Львівської ака-

демії мистецтв Василь Гурмак; від родини — племінник Володимира Антоновича, Володимир Йосипович Плютинський.

Пам'ятник на могилі — це як кінцева віха земного життя людини. Усі ми відійдемо у вічність. І, мабуть, важливо, з яким земним багажем...

В.Парфенюк.
Фото С.Делідона.